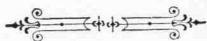

Ἐν νυκτὶ νὰ τὰ ἰδῆτε
 θέλετε; ἀντὶ βῆτινης
 φῶς προσμείνατε σελήνης...
 ἔχει Φοῖβην ἢ Ἑλλάς.

[Ἐκ τῶν *Μυροειδῶν*, Συλλογῆς Ἀνεκδότου. 1886].

ΤΙΜΟΛΕΩΝ ἈΜΠΕΛΑΣ

Ἡ ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ

ΥΝΕΒΑΙΝΕ πρὸ τῶν τελευταίων πολεμικῶν γεγονότων.

Ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ θεωρείου τῶν κυριῶν, κεκλιμένη ἐπὶ τοῦ ἀπαλοῦ ἐρείσματος, ῥίπτει ἀνυπομόνως τὸ βλέμμα πρὸς τὴν σκιερὰν αἴθουσαν τῆς Βουλῆς. Ἡδὴ ἀπὸ δύο ὥρων, ἀκόμη πρὸ τῆς ἐν-ἀρξεως τῆς συνεδριάσεως, κάθεται ἐκεῖ κεχωσμένη ἐντὸς τῆς πλουσίας τῆς ἐσθῆτος καὶ παρατηρεῖ ἐν ὄλῃ τῇ αἴγλῃ τῆς πρώτης ἀπόψεως νὰ ἐκτυλίσσητ' ἐμπρὸς τῆς ἡ βουλευτικῆς ἐκείνης σκηνῆς.

Εἶδεν ἐν ἀρχῇ σοβαρὰν τινα μορφήν γέροντος, τὸν ὅποιον πάντες ἐ-χαιρέτιζον, ν' ἀνέληθ' ἡρέμα ἐπὶ τῶν ταπιτοσκεπεῶν βαθμίδων μεγάλου καρυίνου ἰκριώματος καὶ ν' ἀποκρυβῆ ὀλόκληρος ἐντὸς πολυτελοῦς ἐδωλίου, ἔμπροσθεν σειρᾶς ὀρθίων ὑπηρετῶν. Ἐπειτα ἤκουσε μικρὸν κώδωνα νὰ ἠχῆσῃ παρατεταμένως, καὶ εἰς τὸν ἦχον ἐκείνον νὰ συνω-θῶνται πολλοὶ καθ' ὀμίλους συζητοῦντες, γελῶντες, χαιρετώμενοι καὶ νὰ σκορπιζῶνται νωχελῶς ἐπὶ τῶν μελανῶν τῶν καθισμάτων. Ἦσαν οἱ βουλευταί... Τινὲς ἐπυκνώθησαν, θεώμενοι παρὰ τὰ ὀγκώδη μαρ-μάρινα βάρθρα· ἄλλοι ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἰκριώματος, ἐμπρὸς εὐρέων γραφείων, ἐφ' ὧν ἐσωρεύοντο ἔντυπα, γραφίδες, χαρτιά... Μία φωνὴ ἠκούσθη μετ' ὀλίγον ἀπαγγέλλουσα γοργὰ γοργὰ ἀτελείω-τον σειρὰν ἀλλοκότων ὀνομάτων τὴν ὁποίαν διέκοπτε ἀποτε ἀσθενές τι *Παρῶν*. Καὶ ἔπειτα, ἐν μέσῳ ἰσιωπῆς, προσεῖδε κατὰ διαλείμματα μίαν, καὶ ἄλλην, καὶ ἄλλην μετ' ἐκείνην μορφᾶς νὰ κατέρχωνται τῶν κλιμακωτῶν ἐδωλίων, καὶ ἐκεῖ, ἀπὸ μικροῦ γυμνοῦ βήματος νὰ κινῶν-ται, νὰ ῥητορεύωσι, νὰ χειρονομῶσιν· ὅλα δὲ φθάνοντα μέχρις αὐτῆς συγκεχυμένα, ἀκατάληπτα ὡσεὶ ἐν βομβῶδει ψιθυρίσματι, τὸ ὅποιον διεσπᾶτο καὶ ἐχάνετο ὑπὸ τὴν εὐρείαν χρυσαμένην ὀροφήν... Ἀντε-λήφθη μόνον ἀμυδρῶς ὅτι, ἐν τῷ τραγικῷ ἐκείνῳ τόνῳ, ἐπρόκειτο περὶ

ένος παυθέντος διακεκριμένου . . . κλητήρος· ὅτι μικροσκοπικοῦ τινός φάρου μιᾶς νήσου τὸ ἔλαιον εἶχεν ἐκλείψει· ὅτι ἐξετραγωδεῖτο σοβαρά τις — πέντε νομίζει ὀρνίθων — ζωοκλοπὴ ἐν ἀποκέντρῳ τῆς Μεσσηνίας χωρίῳ, καὶ ὅτι ἐπεζητεῖτο ἡ ἔκδοσις συγγραμματος, δὲν ἐνθυμεῖται τίνος παταγώδους περιηγητοῦ . . .

*
* *

Ἄλλ' ὅλα ταῦτα ποσῶς δὲν ἐνδιαφέρουσιν ἐκείνην. Καὶ ἀπορεῖ μάλιστα, ἐν τῇ ιδεῶδει εἰκόνι, ἣν ἔχει ἡ φαντασία της προσχηματίζει περὶ Βουλῆς: μὲ τὰς σεβαστὰς καὶ ἐπιβαλλούσας μορφάς, τὴν εὐγενῆ στάσιν, τὴν μεγαλοπρέπειαν, τὸ ὕφος, ἀπορεῖ πῶς ἐπιτρέπεται τοιαύτη μεταπτώσις εἰς τοιαῦτα εὐτελεῖ θέματα, ἣτις τῇ ἐνθυμίζει ἀριστοκρατιδα κυρίαν, κατερχομένην μέχρι τῶν κρομμύων καὶ τοῦ ἄλατος τοῦ μαγειρείου της: Μὰ τί ζητοῦσιν ἐπὶ τέλους, ἐσκέπτετο, ὅλοι αὐτοὶ μὲ τοὺς φανούς των καὶ τοὺς φυγοδίκους καὶ τὰς ἐκδρομάς των! Δὲν θὰ τελειώσωσι ποτὲ μὲ αὐτὴν τὴν φλυαρίαν των. Ὡ! . . . Καὶ ἐστενοχωρεῖτο φορικωδῶς ἐν τῇ θέσει της ἐκείνη καὶ ἡ ὠραία μορφή της ἐσυνεφώνετο μὲ διαπτυχὰς ἀκουσίων μορφασμῶν. Κάποτε ἤνοιγε τὸ μικρὸν ἀλυσόδετόν της ὠρολόγιον καὶ παρετήρει ἀνησύχως τὴν διαφεύγουσαν ὦραν· ἔπειτα προσέκλινεν ἀποτόμως πρὸς τὴν καθημένην πλησίον της, ἐτοιμῆ νὰ τῇ ἐκστομίση, ὡς ἂν ἦτο γνωστὴ, τὰς ιδέας της καὶ προσεπάθει νὰ διασκεδάσῃ ὅλην αὐτὴν τὴν ἀγωνίαν της διὰ τοῦ μεταξίνου ῥιπιδίου, ὅπερ ἤνοιγετο καὶ συνεσπειροῦτο καὶ ἐκτυπᾶτο μηχανικῶς ἐπὶ τῶν δακτύλων της, ἡ ἀπερρόφα διὰ γοργῶν ὑποκλίσεων τὸν ἰδρῶτα, ὅστις ἀνέθρωσκεν ἡρέμα ἐπὶ τοῦ μετώπου της . . .

*
* *

Ἄ! Πόσον ἔχει δίκαιον ν' ἀνυπομονῇ καὶ νὰ προσβλέπῃ ὅλ' αὐτὰ ἐνώπιόν της πεζά, ταπεινά, ἀνυπόφορα! Ἐὰν καὶ ὑμεῖς ἐγνωρίζετε! . . . Ἄλλὰ — δὲν γίνεται! — βέβαια, βέβαια θὰ τὸ γνωρίζετε, ἀφοῦ τὸ πρῶτὸ τὸ ἀνήγγελλε καὶ μία γνωστὴ ἐφημερίς εἰς τὰς *Βιδήσεις* της, ἐν αἷς ἀνεγινώσκοντο καὶ κάτι ἄλλα ἐπίσημα ὀνόματα τῶν ἐγκριτωτέρων μελῶν τῆς Βουλῆς. Θὰ ἴδετε βέβαια ἐκεῖ ἀναγραφόμενον μὲ ζωηρὰ χρώματα καὶ ἐπαίνους ποῖος ἐπρόκειτο νὰ ὀμιλήσῃ σήμερον. Ἦτο ἀκριβῶς εἰς τὴν πρῶτην σελίδα... Ἐ! αὐτὸς λοιπὸν «ὁ νεαρός... εὐ-

φραδής... φίλτατος βουλευτής» είναι σύζυγός της. Θὰ τὸν ζεύρετε δὲ — δὲν εἶναι δυνατὸν!... — τὸν σύζυγόν της, τὸν αἰσθηματῖαν δικηγόρον, ποῦ ἔλαβεν ἄλλοτε ἄριστα μετ' ἐπαινῶν εἰς τὰς ἐξετάσεις του, καὶ αἰμισθεὶ ἐτελείωσε τόσας ἐργασίας πτωχῶν ἐκλυγέων, καὶ ὅστις πρῶτος, κατάφορτος μὲ τὰς εὐχὰς κ' ἐλπίδας τῶν συνδημοτῶν του, ἀνεδεῖχθη εἰς τὰς ἐκλογὰς τῆς ἐπαρχίας των. Καὶ τώρα ἀκόμη, νὰ, μετ' ὀλίγον μέλλει πάλιν νὰ διακριθῆ... ἀλλ' εἶναι τόσῳ φλύαροι αὐτοὶ οἱ εὐλογημένοι ῥήτορες μὲ τὰς θεατρικὰς κινήσεις των ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς τὸ βῆμα! Καὶ αἰσθάνεται ἤδη ὅτι ἀρχίζει ὅλους αὐτοὺς νὰ μισῆ: Νὰ ἤξεύρῃ ὅτι ἐπακολοθῆ τόσῳ ὠραία μουσικῇ, καὶ νὰ τὴν ἀναγκάζωσι ν' ἀκούῃ τόσῳ ἀηδῆ προανακρούσματα! "ὦ, καὶ νὰ ἐδύνατο νὰ ἐγερεθῆ τῆς θέσεώς της καὶ νὰ φανερώσῃ δυνατὰ εἰς πάντας ἐκεῖ κάτω, οἱ ὅποιοι ἀκροῶνται μὲ προσήλωσιν, πόσον χάνουν μὲ αὐτὴν των τὴν βραδύτητα, ἐνῶ ἐκεῖνος ἔχει τόσα ἄλλα νὰ τοῖς κελადήσῃ μὲ τὴν συμπαθῆ φωνὴν του — διότι εἶναι κοἰάσματα, βέβαια, κοἰάσματα ὅσα τώρα ἀκούει! — τόσα ἄλλα, τὰ ὅποια θὰ τοὺς συγκινήσωσι καὶ θὰ τοὺς πληρώσουν ἐλπίδων, ἐνθουσιασμοῦ!... Νὰ ἰδῆς πόσον εὐμορφὰ ἀρχίζει ἐκεῖνος!... "Α, ναί, ναί!... : «Δαφνοστεφῆς ἡ πατρὶς...», καὶ ὅχι ὡς αὐτὸς: «ὁ ὑπαστυνόμος...» ξηρὰ-ξηρὰ, ἢ «ὁ κύριος ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν...» Διότι εἶναι πολιτικός, καθαρῶς πολιτικός ὁ λόγος του. Ἐκεῖ — θὰ ἰδῆτε — ὀμιλεῖ πρῶτον περὶ τῆς παρελθούσης αἰγλης τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν αἱματοβαφῶν ἀγῶνων τοῦ εικοσιένα μας· ἔπειτα περὶ τῆς σοβαρᾶς θέσεώς μας ἐν Ἀνατολῇ τῆς φιλοπατρίας τοῦ Ἑλληνοσ· τῆς παρασκευῆς στόλου, ὅστις νὰ ἐκπλεύσῃ ὑπερηφάνως εἰς Ἀνατολὴν καὶ ν' ἀποπλύνῃ τὴν ὕβριν τοῦ Χόβαρτ· τῆς ἀνυψώσεως τοῦ στρατοῦ μας, καὶ ἐπὶ τέλους — ἄ! τί ἐνθουσιαστικῇ ποῦ εἶναι ἡ εἰκὼν ἐκεῖνη! — περὶ μιᾶς μεγάλης, ἐλευθέρας Ἑλλάδος μὲ Κρήτην καὶ Μακεδονίαν καὶ Ἠπειρον καὶ Κωνσταντινούπολιν!... "Ὅλα δὲ αὐτὰ μὲ ποῖαν νευρώδη δύναμιν καὶ ποῖα ὀλοζώντανα χρώματα, ἄξια νὰ τὸν ἀνυψώσωσιν εὐθύς εἰς τὴν τάξιν τῶν πρῶτων ῥητόρων: Ἀκόμη βομβοῦσιν εἰς τὰ ὠτά της αἱ μεγάλαι ἐκεῖναι σοβαραὶ προτάσεις, αἱ ὅποιαὶ ἐκῆλουν γοργαὶ γοργαὶ, ὡς κελάρυσμα ρεύματος, τὴν ἀκοὴν της, καὶ τῇ ἔρχονται τώρα εἰς τὸν νοῦν αἱ λαξευταὶ, αἱ ἀκατάληπτοι δι' αὐτὴν λέξεις, παρομοίας τῶν ὁποίων ἐνθυμεῖται ὅτι ἀνεύρισκεν εἰς τοὺς βαθεῖς συγγραφεῖς τοῦ σχολείου της καὶ τὰς διύλιζε πάντοτε διὰ τοῦ λεξικοῦ... Διότι τὸν γνωρίζει, τὸν ἤκουσεν ἤδη αὐτὴ ὅλον τὸν λόγον του ἀκριβῶς χθὲς τὸ ἑσπέρας, ὅταν

ἐπὶ τέλους μ' ἐν ἐπιφώνημα «Α! . . .» πλήρες χαρᾶς καὶ ἀνακουφίσεως, ὁ Ἰωάννης τῆς ἀπέριπτεν ἐπὶ τοῦ γραφείου τὴν γραφίδα του...

Ἄ, πόσον ἐκοπίασε διὰ τὸν λόγον ἐκεῖνον! : Ἐπὶ μίαν καὶ πλέον ἐβδομάδα, ἀκόμη πρὸ τῆς λήξεως τοῦ δείπνου του τὸν παρετήρει σύν- νουν, ἀνήσυχον ν' ἀποσύρηται ἐν τῷ μικρῷ δωματίῳ του, ὅπου καὶ εἰς ἄλλας ὥρας ἐκλείετο, καὶ ἐκεῖ, κλίνων ἐπὶ τραπέζης καταφόρτου βιβλίων καὶ χαρτίων καὶ ἐφημερίδων, ὑπὸ τὸ φῶς δύο κηρίων, νὰ γράφῃ, νὰ γρά- φῃ, νὰ γράφῃ . . . Κάποτε, διὰ τῶν ἀραιῶν παραπετασμάτων τοῦ πα- ραθύρου, τὸν παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός της ἐγειρόμενον καὶ, ἐν τῇ σιωπῇ τῆς νυκτός, ἀπαγγέλλοντά τι μορμυρωδῶς... Τῇ εἶχεν εἶπει πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὅτι ἐσκέπτετο καὶ αὐτὸς νὰ ὁμιλήσῃ... Ὅα ἦτο ὁ πρῶ- τος λόγος του ἐν τῇ Βουλῇ, καὶ ἔπρεπε νὰ ἦναι ἰσχυρὸς, νὰ κάμῃ αἰ- σθησιν . . . Ἄ! ἐσυχαινέτο ἐκεῖνος τὰς εὐτελεῖς, τὰς τετριμμένας ἀγο- ρεύσεις περὶ ἐνὸς κλητῆρος ἢ ἐνὸς ὁδοκαθαριστοῦ τῆς ἐπαρχίας του. Ἐπόθει ν' ἀποπνέῃ ὁ λόγος του εἰλικρίνειαν, φιλοπατρίαν, ἀληθείας. Καὶ διὰ τοῦτο ἐμελέτα θερμῶς . . . Χθὲς ἐπὶ τέλους — εὕρισκετο εἰς τὸ δωμάτιόν του διορθοῦσα τὴν ἀνάστατον βιβλιοθήκην του — ἀκούει τὴν μικρὰν ἐκείνην ἀναφώνησιν τῆς εὐχαριστήσεως καὶ μετὰ τοῦτο γοργὰ γοργὰ, ἀλλὰ δυνατὰ ὅσῳ νὰ φθάσῃ, μέχρις αὐτῆς ἢ ἀντίληψις, τὸν Ἰωάννην τῆς ἀναγινώσκοντα. Ἐκείνη προσποιεῖτο ὅτι διηυθέτει, καὶ κατεβίβαζε καὶ ἴστατο καὶ ἐπανεβίβαζε τὰ βιβλία, τὰ ὅποια ἤλ- λασσον εἴκοσι θέσεις διὰ νὰ καταλήξωσιν ἐπὶ τέλους εἰς μίαν. Ἀλλὰ δὲν τῇ διέφευγε τίποτε. Καὶ ὅταν, εἰς τὸ τέλος τῆς μακρᾶς ἀναγνώ- σεως, τὸν ἠρώτησε δειλὰ, μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς :

— Μὰ τι εἶναι αὐτό, Ἰωάννη; . . .

Ἐκεῖνος, ἐγειρόμενος πορφυροῦς τῆς θέσεώς του, τῇ ἀπεκρίνατο μη- χανικῶς συρράπτων τὰ διεσπαρμένα φύλλα :

— Δύριον θὰ ἰδῆς εἰς τὴν Βουλὴν, θὰ ἰδῆς! . . .

*
* *

Διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ θεωρείου τῶν κυριῶν, κεκλιμένη ἐπὶ τοῦ ἀπαλοῦ ἐρείσματος, ρίπτει ἀνησύχως τὸ βλέμμα ἐν τῇ σκιερᾷ αἰθού- σῃ τῆς Βουλῆς, καὶ ἀναμένει . . .

Αἴφνης ὁ μικρὸς κώδων πάλιν ἤχηε, καὶ ἐν μέσῳ ἐπικρατούσης σιω- πῆς, ἀπὸ τοῦ βάθους ἐνὸς τῶν ἐδωλίων τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος, ἀ- κούει μίαν γνωστήν τῆς φωνὴν ν' ἀνυψοῦται :

— Κύριε πρόεδρε, τὸν λόγον.

Εἶναι ὁ σύζυγός της ὦ! τὴν ἀναγνωρίζει καλῶς, πολὺ καλῶς τὴν φωνὴν ἐκείνην! Κλίνει ὀλίγον καὶ ἐν φρικασμῶ ἀγωνίας παρατηρεῖ διὰ μέσου τοῦ κλιμακωτοῦ διαδρόμου τῶν δύο πτερύγων ἐκεῖνον ἀσκεπῆ, ὡχρὸν ὀλίγον νὰ κατέρχεται βραδέως, σοβαρῶς πρὸς τὸ βῆμα μὲ δέσμη ὀλόλευκον χαρτίων, τὴν ὁποίαν κρατεῖ ὑποτρέμων εἰς τὴν χεῖρά του.

Δὲν βλέπει πλέον τίποτε . . . Στηριγμένη ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τοῦ καθίσματός της, αἰσθάνεται γλυκεῖάν τινα αἰμωδιαστικὴν παραζάλην νὰ τῇ ὡχραῖνῃ τὸ μέτωπον καὶ νὰ τὴν βυθίζῃ εἰς ἤρεμον νάρκην ἐξυφαινοῦσαν, ὡς ἐν διαυγεῖ πανοράματι, τὸ ποθητόν, τὸ φαντασιῶδες ὄνειρόν της: Τὴν Βουλὴν πυκνὴν, ἀκίνητον προσέχουσαν ἐν ἱερᾷ προσηλώσει πρὸς τὴν γλαφυρὰν ὀμιλίαν του· κάποτε, κατὰ τὰ ἀραιὰ διαλείμματα τοῦ λόγου του πρὸς ἀναψυχὴν, μετὰ πατριωτικὴν ἰδέαν, ἐκστομηθεῖσαν ἐν τεχνικωτάτῃ γλυπτικότητι ὕφους, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ νὰ διασταυρῶνται φιλικώτατα «Εὖγε!» Καὶ ἔπειτα, εἰς τὸ τέλος τοῦ μακροῦ ἐκείνου λόγου, ὄλην τὴν Βουλὴν ἐνθουσιῶσαν, ἀνάρπαστον νὰ ἐκρήγνυται εἰς ζωντὰς ἐπευφημίας καὶ συγχαρητήρια, ἐνῶ ἐκεῖ ἀπέναντι, ἀπὸ τῶν ἀνοικτῶν θεωρείων τῶν πολιτειῶν διακρίσται χεῖρες ἀλληλοκρούμεναι θὰ πλαταγῶσι παρατεταμένως, παταγῶδως. Οὕτως ἐσχημάτισε τὸ ἰδεῶδες αὐτῆς ἐκ τῶν ἀναγνώσεων. Ὅταν δὲ τὴν ἀκόλουθον, ὁ μικρὸς ἐφημεριδοπώλης τῆς ὁδοῦ των θὰ διέρχεται σπεύδων ὑπὸ τὸ παράθυρόν της μὲ τὸ νωπὸν ἀκόμη δέμα τῶν πρωϊνῶν ἐφημερίδων, θ' ἀκούῃ ἐν αὐταρσεκεῖα τὴν παιδικὴν ἐκείνην φωνὴν, εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἄλλων ὀνομάτων ν' ἀναγγέλῃ — ὦ, καὶ θὰ τὸ ἀκούουν μαζὺ ὅλοι οἱ παρερχόμενοι—δυνατὰ δυνατὰ:

— Ἡ Ἐφημερίς « . . . » καὶ ὁ λόγος τοῦ . . . Καὶ ὁ λόγος τοῦ . . . ! Καὶ θὰ τῇ συνιστᾷ ὁ μικρὸς ν' ἀγοράσῃ, ὡς πάντοτε, τὴν ἐφημερίδα ἐκείνην χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ἐν τῇ παιδικῇ ἀφελείᾳ του, ὅτι τῇ συνιστᾷ τὸν σύζυγόν της, τὴν δόξαν των! . . .

Ἀἴφνης ἐγείρεται . . . Ἀπρόοπτος θόρυβος τὴν ἀποσπᾷ ἀποτόμως τοῦ ὠραίου ὀνείρου της. Στρέφει πρὸς στιγμὴν, καὶ, ἀπὸ τῶν μελανῶν ἐδωλίων παρατηρεῖ δεξιᾷ, ἀριστερᾷ, ἐπάνω, κάτω νὰ ἐγείρωνται βαρῦθυμοι οἱ βουλευταὶ καὶ νὰ ἀποσύρωνται μετὰ θορύβου ἕξω διαγκωνιζόμενοι, σπεύδοντες. Οἱ ὀλίγοι ἐναπομείναντες βυθίζονται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν κἄτι κυανῶν ὁμοιομόρφων χαρτίων, ἢ ἐξαπλοῦνται νωχελῶς ἐν τῇ θέσει των ἢ συνομιλοῦσιν ἢ γράφουσιν. Τινὲς περιπατοῦσι βρον-

τωδῶς ἐπὶ τοῦ στενοῦ διαδρόμου τῆς αἰθούσης, ὄπισθεν τῶν στύλων, καὶ ἄλλοι συνωθοῦνται ἐν ὀμίλοις παρὰ τὴν θύραν καπνίζοντες, συζητοῦντες, καγχάζοντες. Κάτω ταραχή, κωδωνισμοί, χάος· ἐπάνω, ἀπὸ τῶν δημοσίων θεωρείων, ξρίδες, βηξήματα, γέλωτες· καὶ ἐν μέσῳ τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ κροτοθορύβου, ἐκείνον... τὸν Ἰωάννην τῆς, συγκεχυμένου, ἐκπληκτον νὰ ὀμιλῇ... νὰ ὀμιλῇ...

Ἐνόμισεν ὅτι παρέβλεπεν. Ὁλὴ ἐκείνη ἡ ἀπαισία πραγματικότητος μετὰ ὄνειρον τόσο κανουριστικόν, τῇ ἐφάνη ὡς κεραυνός, ὅστις ἐπιπτεν αἰφνης ἀπὸ οὐρανοῦ διαχυγῶς, γαλαζίνου. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐπίστευσεν, ὅτι ἡ ἡσυχία θ' ἀπεκαθίστατο καὶ ἡ ἐκτίμησις δὲν θὰ ἦργει νὰ ἐκδηλωθῇ. Δὲν ἐδύνατο, δὲν ἤθελε νὰ φαντασθῇ τοσαύτην περιφρόνησιν, καταρρίπτουσαν ἐν μιᾷ στιγμῇ καὶ ρυπαίνουσαν τὸ λαμπρότατον εἶδωλον τῶν ἐλπίδων, τῶν πόθων τῆς. Μία φωνή, ἐκστομήσασα βροντωδῶς » Εἰς τὸ ζήτημα ! Εἰς τὸ ζήτημα ! : » τὴν ἐξήγαγε μετὰ πόνου τῆς πλάνης τῆς. Ἐπειτα ἠκούσθη καὶ ἄλλη . . . καὶ ἄλλη :

— Τ' εἶναι αὐτά ; Τ' εἶναι αὐτά ; ! . .

— Δὲν ἔχουν σχέσιν . . .

— Ἀνεμώλια βάζει, ἀνεμώλια . . .

Καὶ ἐνθυμεῖται τότε ἀμυδρῶς ὅτι ἐν τῇ συγχύσει ἐκείνη, εἰς αὐθαδέστερος πολὺ τῶν λοιπῶν ἐχώρισε, ἐπάνω σχεδὸν τῶν βαθμίδων τοῦ βήματος καὶ διὰ μυρίων σχημάτων καὶ μορφασμῶν καὶ ἐπιρωνήσεων, εἰς ἃς ὑπεχώριε ὁ ἦχος τοῦ κώδωνος, σχεδὸν τὸν ἐξώθει ἐκεῖθεν, τὸν κατεβίβαζεν . . . ἐνῶ ἐκεῖνος, συντομεύων διὰ σιγανῶν ψελλισμάτων πνιγομένων ἐν τῷ λάρυγγι, συνέπτυσσε μὲ παράπονον τὰς διεσπαρμένας σελίδας τοῦ λόγου του καὶ πάλιν ἀπεσύρετο πρὸς τὴν θέσιν του μόνος, συντετριμμένος, κάθιδρος . . .

Ἡ Βουλὴ ἐπανευρίσκετο ἐν τῇ συνήθει αὐτῆς τροχιᾷ . . .

* *

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν, ἀπογοητευμένη ἀκόμη ἐκ τῶν ἐντυπώσεων, εἰσῆρχετο εἰς τὸ μικρὸν τοῦ συζύγου τῆς δωμάτιον . . .

ὦ ! Τὸ ἐθεώρει ἄλλοτε καὶ ἡ ἰδία ὡς καύχημά τῆς, ὡς δόξαν τῆς, ἀκόμη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς μνηστείας των, ὅταν αὐτὴ, φαιδρὰ καὶ πλουσίᾳ κορασίς τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἐξήρχετο δεκαεπταέτις τοῦ σχολείου τῆς, καὶ ἐκεῖνος ζωηρὸς, ἀκούραστος τῇ ἔγραφεν εἰς ἐπιστολάς μυρῶμενκς μὲ χίλια ἐλκυστικὰ χρώματα τὰς βουλευτικὰς του προετοιμα-

σίας, — τὸ ἐθεώρει ὡς καύχημά της, ὡς δόξαν της, ὅτι θὰ ἤρχετο μίαν ἡμέραν ἐδῶ, εἰς Ἀθήνας στηριζομένη, αὐταρέσκως ἐπὶ τοῦ βραχιόνος — ἐνὸς βουλευτοῦ . . . Ποσάκις, κατὰ τὰς ἀφελεῖς, ἐρωτικὰς ἀποκαλύψεις των, τὸ ἐξεδήλωσε μὲ χαρὰν, μὲ ὑπερήφανόν τινα ἐπίδειξιν εἰς τὰς παιδικὰς αὐτῆς φίλας, καὶ ποσάκις κατὰ τὰς στιγμὰς τῶν σιγηλῶν ἐξομολογήσεων τῆς καρδίας της ἠσθάνθη μυστικά, οἰνοὶ μετὰ κρυφίας αἰδοῦς, ὅτι ὁ τίτλος ἐκεῖνος ἐβάρυνε, πολὺ παραπολὺ, εἰς τὴν ἀπόφασίν της, εἰς τὴν ἀγάπην της ! . . .

Πλὴν τώρα ; . . .

Συνειθισμένη ἐν τῇ εἰρήνῃ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, τοῦ ὁποῖου ἄλλο πρότυπον δὲν εἶδε, δὲν ἐφαντάσθη ἢ τὴν πατριαρχικὴν συμβίωσιν τῶν ἡσυχῶν γονέων της, μὲ ὄλην τὴν γλυκύτητα τῆς οἰκογενειακῆς ἀγάπης, τὴν ὁποίαν αὐγάζουσιν αἱ ἀπερίσπαστοι χαραὶ, οἱ ἀφρόντιδες περιπάτοι, αἱ συχναὶ συναναστροφαὶ, αἱ ἀτελεύτητοι συνδιαλέξεις ἐπὶ τοῦ σοφῆ τὸ ἐσπέρας, αἱ ἐλαφρότητες τῶν σκέψεων, εὐρέθη αἴφνης, νυμφευθεῖσα, ἐν ἀτμοσφαίρᾳ ξένη, βαρεῖα δι' αὐτὴν, ὑφ' ἣν ἠσθάνετο ὅτι ἐδεσμεύετο, ἐπνίγετο. Προσέβλεπεν ὅτι ἐκεῖνη ἡ ἀνησυχία τοῦ συζύγου της, ἡ ἀφαίρεσις του ὅταν αὐτὴ τῷ ὠμίλει περὶ τόσων ἄλλων τρυφεροτήτων, αἱ ἀπουσίαι του, αἱ ἀγρυπνίαι, αἱ μετὰ τῶν ἀηδῶν ἐκείνων φουστάνελλοφόρων μακρὰ συνεντεύξεις του, τῇ ὑπέκλεπτον, τῇ ἐκμηδένιζον ὅλα τὰ γλυκὰ ὄνειρα, τὰ ὁποῖα ἐσχημάτισαν ἄλλοτε : τὴν ἰδικὴν της ἡσυχίαν, τὴν χαρὰν της, τὰς ὁμιλίαις, τὸν ὕπνον των . . .

Ἄλλ' εἰσώπα, διότι ἐφαντάζετο — καὶ δὲν ἦτο ἐπαρχιωτὶς Ἐκεῖνη. . . . — ὅτι ὑπάρχουσιν ἄλλα σπουδαῖα, ὑψηλότερα διὰ τὸν βουλευτὴν καθήκοντα, ἀπέναντι τῆς μεγάλης μητρὸς, ὡς τὴν ἀπεκάλει συχνὰ ὁ πατὴρ της μὲ συχνήνησιν, — τῆς πατρίδος. Πλὴν τούτου, τὸ εἶπομεν, εἰς τὸ βάθος ὄλων αὐτῶν τῶν σκέψεων, ὑπέφωσκε δειλὰ δειλὰ καὶ ἔδιδεν ἐλκυστικωτέραν χροιάν εἰς τὴν εἰκόνα, ἢ γλυκεῖα διάλαμψις τοῦ φεγγεβολοῦντος ἀξιώματος. Καὶ ἦτο γυνή ! . . .

Ἄλλ' ὅταν ἀπὸ τοῦ θεωρείου ἐκεῖνου ἐν μιᾷ στιγμῇ προσεῖδε τὴν ἀπότομον διάψευσιν ὄλων τῶν ἰδεωδῶν της : τὰς περὶ πατρίδος καὶ μεγαλείου ιδέας της, φαινεὰς πρὸ ὀλίγου ὡς τὰς εἶχεν ἀποκρυσταλλώσει ἢ ἀπόστασις καὶ αἱ διηγήσεις τοῦ πατρὸς, ὠχρουμένας τώρα μίαν πρὸς μίαν πρὸ τῶν ρυπαρῶν συμφερόντων τῆς ἐπαρχίας, τοῦ χωρίου, τοῦ ἀτόμου, ὅταν ζυγίσασα τοῦ ἀξιώματος τὴν αἴγλην — ὦ ! καὶ τὴν αἴγλην ! εἶχεν ἰδεῖ καὶ τοὺς ἄλλους βουλευτὰς . . . — καὶ τῆς ἀνωνομίας τὴν γαλήνην, τοὺς κόπους καὶ τ' ἀποτελέσματα τῆς σιωπῆς τὴν ἀγωνίαν καὶ

τῆς ἐκμυστηρεύσεως τὸν πόθον, κατεῖδε τὴν ἄνισον μεταξύ των ἀπόστα-
σιν, σκοπελώδη ἐκεῖ καὶ ἐδῶ ἤρεμον, τότε αὐτὴ ἡ ξένη, ἡ ἀγαπῶσα, ἡ
νεόνυμφος, ἐν ταχείᾳ νευρικῇ πάλῃ. καθ' ἣν ἀπεπνίγετο πᾶσα ἄλλη εὐ-
αισθησίας ἢ φιλοδοξίας φωνή, ἔλαβε τολμηρῶς τὴν ἀπόφασίν της, καὶ
μὲ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν, ἡσυχος τῶρα εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ
Ἰωάννου της. Ἡ κοινὴ σύζυγος ἐνίκα ἐν αὐτῇ τὴν σύζυγον τοῦ βου-
λευτοῦ...

*
* *

Τὸν εἶδεν ἐκεῖ, κλίνοντα πάλιν ὡς χθὲς ὑπὸ τὸ φῶς τῶν κηρίων του,
σιγηλόν, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐν μέσῳ τῶν χειρῶν του καὶ τὸ βλέμμα ἀ-
πλανὲς ἐν ὀρισμένῳ σημείῳ, ὥσει νὰ παρηκολούθει πέραν θλιβερὰ ἐξ-
ατμιζόμενον κανὲν μακρυνόν ἐν ὀνείρῳ ὄραμα. Τὸν ἐπλησίασεν ἡσυχως·
καὶ διακόπτουσα μ' ἐν ἡχηρὸν φίλημά της ἀποτόμως τοὺς βαθεῖς ρεμ-
βασμούς του.

— Ἰωάννη, τῷ εἶπε μὲ γλυκεῖαν, περιπαθῆ τρυφερότητα, Ἰωάννη
. . . ὄχι! δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω τόσῳ λυπημένον. Τὸ ἡξεύρω κρύ-
πτεις μίαν μυστικὴν πληγὴν ἐδῶ μέσα εἰς τὰ στήθη σου, καὶ ἐγὼ δὲν
τὸ ἐπιθυμῶ, δὲν τὸ ἐπιθυμῶ· διότι μὲ πονεῖ καὶ ἐμὲ ἐξ ἴσου, Ἰωάννη
μου. Ἄκουσέ με· ἔχω μίαν παράκλησιν μεγάλην, ὦ πολὺ μεγάλην, ὅση
ἢ ἀγάπη μας, νὰ σοῦ κάμω. Θὰ τὴν ἐκπληρώσης, δὲν εἶναι; . . .
'Ἄλλὰ τί; σοβαρὸς λοιπὸν καὶ σ' ἐμένα; . . . "Α! μὰ δὲν θέλω ἐγὼ,
σοῦ τὸ εἶπα, δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω μὲ αὐτὰ τὰ θαμβωμένα σου μά-
τια . . . "Ἐλα γέλασέ μου μίαν στιγμὴν, γέλασέ μου . . . Μπα! Ἰσάν
νὰ εἴμεθα δύο μαλωμένα μικρόπαιδα.—Θεέ μου! . . . Καλὲ τί εἶναι
αὐτά; . . . "Α, μάλιστα, τῶρα ναὶ εἴμεθα σύμφωνοι: φθάνει, ὅτι ἤρ-
χισε νὰ μισοχαράζῃ τὸ γέλοιο εἰς τὰ χεῖλη σου. Ἄλλὰ θέλω νὰ μοὶ
τὸ ὑποσχεθῆς πρῶτον, δὲν εἶναι; Θὰ μοῦ τὸ ὑποσχεθῆς, Ἰωάννη, ἂν
μὲ ἀγαπᾷς, Ἰωάννη μου δὲν θὰ γίνῃς πλέον βουλευτής, ἔ, δὲν θὰ γίνῃς!
. . . "Ω! αὐτὴ ἡ Βουλὴ! . . . Ἐπρεπε νὰ ἦσαι μέσα ἐδῶ ἴσθην καρ-
διά μου διὰ νὰ ἰδῆς πόσον τὴν ζηλεύω, τὴν μισῶ. Νὰ, ἴσάν νὰ ἦτο
ἄλλη ἐρωμένη σου! . . . Καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ μοῦ κλέπτῃ ἄλλη, νὰ
μοῦ μοιράζεται τὴν ἡσυχίαν, τὴν ἀγάπην, τὸν ὕπνον σου! . . . Τόσον
καιρὸν, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ γάμου μας ὅλα αὐτὰ τὰ παρά-
πονα μικρὰ μικρὰ ἔστην ἀρχὴν, ἤρχισαν νὰ γεννοβολοῦν, νὰ πληθαί-
νονται, καὶ τῶρα γυρνοῦν, ὡσάν φεῖδινα, ἐδῶ μέσα εἰς τὰ στήθη μου
καὶ μὲ βαρύνουν καὶ μὲ ξεσχιζοῦσι. Ἄλλὰ δὲν σοῦ ἐφανερώνα τίποτε.

καὶ ἔπινα τὸν πόνον μου βαθειὰ βαθειὰ, νὰ μὴ ἐκχυθῆ ποτὲ εἰς τὰς ὀμιλίας μας, εἰς τοὺς ἐναγκαλισμούς μου, εἰς τὰ γλυκὰ μου φιλήματα· διότι σὺ τὸ ἤθελες, Ἰωάννη, καὶ διότι ἤλιπιζες καὶ ἤλιπιζα μαζὺ σου καὶ ἐγώ . . . ὦ ! τί νύκτας ἀγωνίας τοῦ ἐπέρασα, ὅταν καθυμένη ἐδῶ πέραν μόνη, ὀλόμονος ὑπὸ τὸ ἥσυχον φῶς, τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποῖαν σεῖς μέσα εἰς τὴν Βουλὴν, εἰς τὸν πνικτικὸν καπνὸν, συνεδριάζατε, ἔκλινα τὴν κεφαλὴν μου σιωπηλὰ καὶ σὲ ἐπερίμενα ἐπὶ πολὺ, σὲ ἐπερίμενα . . . Συχνὰ ἐπερνοῦσε πλέον ἢ ὥρα τοῦ δείπνου μας, καὶ ἐκεῖ ἐπάνω, ἀπὸ τοῦ τοίχου, τὸ μονότονον τικ-τάκ τοῦ ὥρολογίου ἐξηκολούθει σιγὰ-σιγὰ νὰ κτυπᾷ, νὰ κτυπᾷ, ὡσὰν νὰ ἤθελεν ἀπὸ πείσμα νὰ μεγαλώσῃ, νὰ διπλασιάσῃ τὰ λεπτὰ τὰ ὁποῖα ἔφρουγον ἡσυχὰ ἡσυχὰ . . . Ἐμπρὸς μου, ἡ θέσις σου ἦτο γυμνή. Ὅταν νὰ ἔλειπε κάτι ἀπ' ἐπάνω μου . . . καὶ ἡ ὥρα παρήρχετο, παρήρχετο. Καὶ ὅμως διὰ πόσαις χαραῖς, τί ἀπολαύσεις δὲν μοῦ ἦτο προωρισμένη ἡ ὥρα ἐκείνη ! Σὺ δὲν τὸ ἐσυλλογίζεσο, δὲν εἰμποροῦσες νὰ τὸ συλλογισθῆς, μέσα εἰς τὸν θόρυβον ἐκείνον τῶν συζητήσεων, εἰς ἐκείνην τὴν θέρμην, μαζὺ μὲ τόσους, τόσους ἄλλους τριγύρω σου. Ἄλλ' ἐγώ ! . . . ὦ ! Ἐγώ, ἡ ὁποῖα ξεύρεις πόσῳ σὲ ἠγάπησα, πόσῳ ! . .

Καὶ εἰς τὰς λέξεις αὐτάς της, ἐν περιπαθεῖ ὡς ἐν μέθῃ ἐχύσει, ἀπαλύνασα ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ εἰς θωπεύματα τὴν ὀλόλευκον χεῖρά της, τὴν ἀφῆκε νὰ πλανηθῆ ἐπὶ τῆς ἀτάκτου του κόμης, ἡ ὁποῖα, ὀρθή, ἐξόφου ἔτι μᾶλλον τὴν σκυθρωπὴν αὐτοῦ ὄψιν· ἐνθὸς τὸ συμπαθὲς πρόσωπόν της, μὲ τὴν ἠμιδάκρυν θέαν τῶν μαύρων ὀμμάτων της, ἐπλησίαζε σιγὰ πρὸς τὴν κύπτουσαν μορφήν του, καὶ ἐν μακρὸν στεναγμῶδες, ὡσεὶ ἡ καρδία νὰ τὸ ἀνέδιδε, φίλημα συνήνου, ὁμοῦ μὲ τὰ χεῖλη, τὸν πόνον αὐτῆς πρὸς τὸν πόνον του . . .

— Ἄ ! Καὶ ὅταν ἔξαφνα, εἰς τὸ βάθος τῆς νυκτερινῆς σιωπῆς, καμμία παιδικὴ φωνὴ ἠκούετο νὰ σκορπίζῃ εἰς τὸν ἄνεμον. «Τὸ παράρτημα τῆς Βουλῆς, τὸ παράρτημα» πῶς ἠσθανόμην βαθειὰ, (σὰν παρήγορον) τὴν φωνὴν ἐκείνην, καὶ μὲ τί λαχτάραν τὸ ἐλάμβανα, καὶ τὸ ἀνεγίνωσκα ὅλον, ὅλον μήπως ἰδῶ που καὶ τὸ ἰδικόν σου τὸ ὄνομα. Εἰμποροῦσε νὰ ἦναι καὶ εἰς καλὸν, δὲν ἠξεύρω, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀνησυχοῦσα, ἐδειλιάζα . . . Ἐπειτα ἀκολουθοῦσεν ἡ ἀπελπισία, ἡ πληξίς: Πόσαις φοραῖς εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν θέσιν, ἔκλινεν ἡ κεφαλὴ μου μὲ παράπονον, βαρυσμένη ἀπὸ τὴν μοναξίαν καὶ τὴν κούρασιν, καὶ μὲ τὸ σιγανὸν τοῦ λύχνου νανούρισμα, εἰς τὰ σκληρὰ ἐδῶ ξύλα, μὲ κατέλαβεν ὁ ὕπνος διακεκομμένος, ἀνήσυχος, διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ εἰς ἀλλόκοτα ὄ-

νειρα τὸς ἀτελειώτους λογισμούς μου. Ἄ! ὁ ὕπνος, ὁ ὕπνος τὸν ὀποῖον, τὴν ἰδίαν στιγμὴν, ἀλλοῦ καὶ εἰς ἄλλας μαλακάς, ἀγαπημένας μου ἀγκάλας, ὀλόθερμος, ἔπρεπε ν' ἀπολαμβάνω, νὰ χαίρωμαι! Καὶ πόσα ἄλλα ἀκόμη, πόσα ἄλλα! . . . Ὅλα δὲ αὐτὰ διὰ τίποτε. Διὰ μίαν λέξιν, ἓνα ὄνειρον, μίαν πρόληψιν . . . Ὡ, αὐτὴ ἡ Βουλή, αὐτὴ ἡ Βουλή! . . . Ἰωάννη μου ἔλα, ἀφησέ την, λησιμόνησε καὶ νὰ ἰδῆς τί χρυσάς, τί ἀνευρέτους ἀπολαύσεις ἡ ἀγάπη μου θὰ εὑρίσκειν, ὅπως σὲ χαροποιῆ τὴν ὥραν ποῦ ἐκείνη θὰ σ' ἐλύπει, θὰ σ' ἐπίκραινεν . . .

Ὁ Ἰωάννης τὴν προσέβλεψεν. Ἡ τρυφερὰ, ἡ εἰλικρινὴς αὐτὴ παρὰ κλησὶς συναντηθεῖσα μὲ τὰς πλήρεις ἀπογοητεύσεως σκέψεις του, τὸν συνεκίνησεν ἀποτόμως καὶ τὸν κατέπληξεν. Ἰπέφερε λοιπὸν καὶ αὐτὴ; . . . Οὐδέποτε μέχρις ὥρας τὸ ἐσκέφθη . . . Καὶ ὅμως αἱ λέξεις ἐκείναι, ὅσῃ ἀπεδείκνυον πλείοτερον τὸ ἰδικόν της μαρτύριον, τόσῃ ἐμαστιγῶνον ἰσχυρὰ τὴν ἰδικήν του συνείδησιν, καὶ ὡς νὰ διέπραξεν ἀμάρτημα, ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν του συνεσταλμένον, ὑπόχρεων . . . Ἐκεῖνος δὲ πάλιν; Τώρα τ' ἀναμετρεῖ διαυγέστερον . . . Εἶχε δοκιμάσει καὶ ἄλλοτε μὲ τὸν αἰσθηματικόν του χαρακτήρα τοῦ πολιτικοῦ βίου τὰς πικρίας . . . Καὶ ὁ ἐνθουσιασμός του ἤρξατο ἀπὸ καιροῦ νὰ ἐξατμίζεται. Ἄλλ' ἡ πρὸ ὀλίγου ἐκείνη σκηνὴ ἀπὸ τοῦ βήματος, ἀφ' οὗ παραπαίων κατήλθεν, ἐκείνη—τὸ ἐνοεῖ πολὺ καλῶς—τῷ ἐπέφερε βαθὺν, πολὺ βαθὺν κλονισμόν, ὁ ὀποῖος συνετάρασεν ἤδη, ὡς κελύφη, τὰς ἐλπίδας, τοὺς πόθους του. Καὶ ἀπητεῖτο ἐν ἐξωτερικόν, δυνατότερον κτύπημα διὰ νὰ κρημνίσῃ κάτω εἰς ἐρείπια, τὸ σαθρὸν ἅπαν οἰκοδόμημα. Τοῦτο ἐγίνετο . . .

Ἰστατο . . . Ἐνώπιόν του ἐπρόβαλλεν, ὡς ἐν καλειδοσκοπίῳ ὅλη ἡ γοητευτικὴ καὶ ἀμέριμνος ζωὴ, τὴν ὁποῖαν ὠνειρεύετο ἐν τῷ ἰδεῶδει πατριαρχικῷ αὐτῆς κόσμῳ ἡ ἀφελής, ἡ ἐλάχιστ' ἀθηναία ἐκείνη γυνή. Τὴν ζωὴν αὐτὴν δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ αὐτὸς ἀκόμη μὲ ὅλην τὴν μέχρις ἐξαντλήσεως ἀπόλαυσιν τῶν ἐρωτικῶν τρυφεροτήτων· μὲ τὴν πλήρη νάρκης λησιμοσύνην εἰς μακρινὰ μελιτώδη ταξείδια· μὲ τὴν θαλπερὰν ἀνάπαυσιν ἀπὸ τὰς φροντίδας τοῦ βίου· καὶ μὲ τὴν ἀφρώδη πλήμμυραν ἐκείνην τῆς χαρᾶς, τῶν ἡδονῶν, τῶν εὐχαριστήσεων, αἱ ὁποῖαι παρακολουθοῦσι τὴν ἀγάπην δύο νεογύμων. Καὶ ἀντεκαθίστα πάντα ταῦτα ἀνοήτως ἐν τῷ βίῳ του δι' ἀγωνιῶν, μόχθων, συγκινήσεων, εἰς τὸ τέλος τῶν ὁποῖων ἤρχετο ἐπώδυνος, ὡς ἀκάνθινον στεφάνωμα, κατὰ τὴν ἱερωτέραν περίστασιν, ὁ χλευασμός, ἡ περιφρόνησις, τὸ «Κάτω . . .»

Τὴν ἠτένιζεν ἀκόμη ἐν ἀφαιρέσει, καὶ ἡ ὡραία μορφή της μὲ τὴν λάμψιν τῶν μαύρων ὀμμάτων της, τὴν ροδαλότητα τῶν παρθениκῶν, ἐνόμιζες, ἔτι παρειῶντης, καὶ τὸ τρέμον πικρομεϊδιάμα τῶν χειλέων, τὰ ὅποια ἐχρωμάτιζε συμπαθῶς ἡ παράκλησις, ὅλοεν τῷ ἐπεβάλλετο, τῷ ἐπεβάλλετο. . . Ἀφνης δι' ἰσχυρᾶς, ἀποτόμου κινήσεως τῆς κεφαλῆς του, ὡσεὶ ν' ἀπεδίωκεν ἐκεῖθεν βαρὺ τι φορτίον, τὸ ὅποιον τὸν ἐπίεζεν, ἀνέκυψε· καὶ λαμβάνων αὐτὴν σφιγκτὰ εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐνῶ ἐκεῖνη ἐξέχυνετὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῆς εἰς φιλήματα.

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι τῇ εἶπε, Μαρία, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι. . .

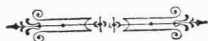
* *
*

Τὴν ἀκόλουθον μεταξὺ τῶν ἀρκιῶν ἐπιβατῶν, οἱ ὅποιοι ἐπλανῶντο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς Καλυψοῦς καὶ παρηκολούθουν διὰ τοῦ βλέμματος τὴν φεύγουσαν φαληρικὴν παραλίαν, διεκρίνοντο, ἐν θερμῷ τῶν βραχιόνων συμπλέγματι, δύο ὀλόχαροι μορφῆ, αἵτινες ἄφινον ν' ἀποκαλυφθῇ ἡ μυστικὴ εὐτυχία των εἰς ἐρωτύλους ἀκκισμούς καὶ χαριτολογίας καὶ γέλωτας.

Ἦσαν οἱ δύο νεύνομοφοι, οἵτινες ἀπῆρχοντο εἰς Εὐρώπην, διὰ νὰ παρατείνωσιν ἐπὶ πολὺ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτός των. . .

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἰουλίου 1886.

ΜΙΧΑΗΛ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Φίλε Κύριε Ἀρσένη.

Ἐλαβον τὴν ὑμετέραν ἐπιστολὴν δι' ἧς ζητεῖτε νὰ εἰσφέρω καὶ ἐγὼ τὴν συμβολὴν μου εἰς τὴν «Ποικίλην Στοᾶν» τοῦ 1887. Ἀναγνωρίζων ὅτι τὸ δυσχερὲς ἔργον τὸ ὅποιον ἐπεχειρήσατε πρό τινων ἐτῶν, διὰ τῆς ὑμετέρας φιλοτίμου φιλοπονίας καὶ τῆς εὐσταθοῦς ἐπιμονῆς κατ' ἔτος τελειοποιεῖται, ὅτι δι' αὐτοῦ, προκαλοῦνται ἀξίαι λόγου φιλολογικαὶ μελέται, προάγεται ὁ πνευματικὸς βίος καὶ διαδίδονται αἱ ὠφέλιμοι γνώσεις, ὅτι δὲ τοιαῦτα ἔργα χρήζουσιν ἐμψυχώσεως, εὐχαρίστως δέχομαι νὰ καταθέσω καὶ ἐγὼ τὸν μικρόν μου ἔρανον ἐν τῇ «Ποικίλῃ Στοᾷ» τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

Ἐπὶ τούτῳ, πέμπω πρὸς ὑμᾶς διατριβὴν μου περὶ τῆς ἐν Μα-